

Arrest

nr. 126 087 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 6 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat P. VERACHTERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 maart 2013 dient verzoeker die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Nederlands onderdaan.

Een verklaring van wettelijke samenwoning van 21 maart 2013, een verklaring van een priester van een Engelstalige kerk in Eindhoven, een verklaring van E. en een verklaring van G. en L. G. worden neergelegd.

Op 6 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit vormen de bestreden beslissingen die luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/03/2013 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: De voorgelegde verklaringen op eer kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Foto's: De voorgelegde foto's zijn niet voorzien van een datum, bijgevolg kan niet nagegaan worden van wanneer ze dateren en kan er niet afgeleid worden of betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen.

-Kaartjes en briefjes naar elkaar: Hierop werd eveneens geen datum op weergegeven waardoor ze evenmin voldoende bewijs zijn van het feit dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker maakt aan de Raad naast een syntheseseminarie nog een "aanvullende nota" met een stuk over.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening worden gehouden.

Aangezien de aanvullende nota geen reglementair voorziene procedurestuk is en niet aangetoond werd dat de aanvullende stukken tijdig zijn overgemaakt aan de verzoekende partij, gelet op de rechten van de verdediging, dienen ze uit de debatten te worden geweerd (RvS 20 december 2001, nr. 102.154; RvS 16 mei 2006, nr. 158.863).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een wetsconforme syntheseseminarie voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, § 2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoeker verwijt de bestreden beslissingen dat niet werd aanvaard dat verzoeker en diens partner een duurzame relatie hebben. Verzoeker wijst erop dat hij voor de komst naar België al jaren samenwoonde met zijn partner met wie hij gemeenschappelijke kinderen heeft. Onder meer wordt er verwezen naar de verklaringen van derden die werden bijgebracht voor het nemen van de aanvraag. Verzoeker begrijpt niet waarom met de verklaring van derden geen rekening werd gehouden.

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Hij betoogt wel degelijk een duurzame en stabiele relatie te hebben vanaf 1999 met zijn partner. Hij zou drie gemeenschappelijke kinderen hebben. Daar op de geboorteaktes geen melding werd gemaakt van de vaderlijke naam, heeft hij samen met zijn partner een DNA-onderzoek aangevraagd bij het Universitair Ziekenhuis in Antwerpen. Zodra de resultaten kenbaar zijn, zal hij ze overmaken aan de verwerende partij.

Ze zouden minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond en hij verwijst naar verklaringen die hij bij het verzoekschrift voegt. Hij vervolgt dat hij originele foto's wilt bijbrengen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet, op basis waarvan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft aangevraagd als partner duurzame relatie, het volgende bepaalt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 2 de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)

Het komt aan verzoeker, in zijn hoedanigheid van vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen, zelf toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoeker diende aan te tonen dat hij en zijn partner een relatie hebben. van tenminste twee jaar, dat ze elkaar in die periode minstens 3 keer hebben ontmoet voor een minimum van totaal 45 dagen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongedateerde foto's, verklaringen van kennissen en een getuigschrift van de gezinssamenstelling d.d. 28.03.2013 voorlegde. Uit het getuigschrift van de gezinssamenstelling blijkt dat G., P.G. (...) en haar twee zonen en dochter vermeld worden. Verzoeker zelf wordt vermeld als "niet verwant". Uit de gezinssamenstelling blijkt derhalve niet dat hij en zijn partner gemeenschappelijke kinderen zouden hebben. Bovendien stelt verzoeker zelf in zijn verzoekschrift dat hij nog geen bewijzen heeft van zijn vaderschap. Met betrekking tot de ongedateerde foto's geeft hij aan dat hij de originele foto's kan voorleggen, doch verliest hierbij uit het oog dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld wordt op het moment dat de beslissing genomen werd. De verwerende partij kan derhalve geen rekening houden met die documenten die pas voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd.

Verzoeker geeft aan al meer dan één jaar te hebben samengewoond met zijn partner, doch uit het administratieve dossier blijkt dat de verklaring wettelijke samenwoning slechts werd opgesteld op 21 maart 2013, waardoor zijn bewering niet wordt gestaafd.

De motivering volgens de welke de verklaringen op eer niet in overweging genomen kunnen worden, is geenszins kennelijk onredelijk en wordt door verzoeker evenmin weerlegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde m.b.t. verklaringen op eer onder meer wat volgt:

"Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer, die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht. Het komt de Raad niet toe om de bewijswaarde en de pertinentie van voornoemde stukken te beoordelen omdat de feitenappreciatie toekomt aan verweerder (RvS 17 juni 2002, nr. 107.903). Het is aan verzoeker om de vereiste objectieve stukken bij te brengen indien hij meent in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht en het is niet de taak van de gemachtigde van de staatssecretaris om de verklaringen van derden te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat het motief dat de verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid

kunnen worden getoetst, onjuist of kennelijk onredelijk is. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de opgegeven motieven van de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de beslissing. (zie RW, arrest nr. 65 732 van 24 augustus 2011)

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij alle bijgebrachte documenten op zorgvuldige wijze onderzocht heeft. Een schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing die weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft is genomen in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet en dat zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota de verzoeker er toe gehouden is bewijzen bij te brengen waaruit de duurzaamheid en de stabiliteit van zijn relatie met zijn partner blijkt. Uit de voormelde wettelijke bepaling blijkt dat dit kan worden aangetoond door te bewijzen dat hij minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag hebben samengewoond, hetzij dat de verzoekende partij haar partner kent sedert twee jaren voorafgaand aan de aanvraag.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet zoals van toepassing ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden (...).”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten bewijze van diens duurzame relatie onder meer verschillende verklaringen van derden heeft voorgelegd, waaronder een verklaring van een priester van een Engelstalige kerk in Eindhoven, een verklaring van E. H. en een verklaring van G. en L. G.

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot deze verklaringen:

“Verklaringen op eer door derden: De voorgelegde verklaringen op eer kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de duurzame en stabiele relatie gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.”

Uit de verklaring van de priester blijkt dat deze verzoeker en diens partner kende als leden van de kerkelijke gemeenschap. De priester, wiens naam en adres vermeld staan in de verklaring bevestigt dat de verzoeker en diens partner al meer dan twee jaren samenwonen op datum van 4 februari 2013 en een stabiele familie vormen. Voorts worden er verklaringen bijgebracht van E.M.M.H, met naam, toenaam, adres en telefoonnummer die bevestigt verzoeker en diens partner al vijf jaren te kennen en dat deze al lang een koppel vormen. Uit de verklaringen blijkt dat de kinderen van de partner van verzoeker gekend zijn als zijnde zijn kinderen.

Ook wordt een verklaring van vrienden bijgebracht, die niet in concreto data's geven sedert wanneer verzoeker en diens partner een relatie hebben. Ook in deze verklaring, waarvan niet is gezegd in de bestreden beslissing dat ze subjectief is, worden de namen en adressen vermeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat de voorgelegde verklaringen op eer door derden betreffende de relatie niet in overweging kunnen genomen gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid vloeit louter en alleen voort dat de inhoud van de verklaring niet wordt onderzocht omdat het enerzijds een verklaring van een derde betreft en anderzijds de verwerende partij meent dat de verklaring van derden, waaronder deze van een priester niet kan onderzocht worden naar de feitelijkheid en de waarachtigheid ervan. Dit komt de Raad in casu kennelijk onredelijk over nu de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit is van de contactgegevens van de priester en een toetsing perfect mogelijk is.

De rechtspraak waarnaar de verwerende partij verwijst, is niet dienstig. Evenmin staat in de bestreden beslissing te lezen dat enige objectiviteit in de verklaring ontbreekt.

Bijgevolg maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op kennelijk onredelijke wijze. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet is in die mate geschonden. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te vernietigen nu geen bevel kan gegeven worden omdat verzoekers aanvraag zal moeten heronderzocht worden, en gelet op de bijlage 19ter verzoeker terug in het bezit dient gesteld te worden van een attest immatriculatie. Het is passend het bevel om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer te halen.

Gelet op de vaststelling dienen de overige onderdelen van het middel niet nader te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van 6 september 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN